

Arrest

nr. 86 831 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 maart 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat Y. MATTHYS en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfsrecht als familielid van een EU-burger, met name als echtgenote van een Belgische onderdaan.

Op 13 oktober 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 13 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 11 april 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van;

Naam: A.

Voorna(a)m(en), E. M.d

Nationaliteit, Ethiopische

Geboorteciatur: (...)1969

Geboorteplaats: Lemen

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 stelt: "De minister of zijn gemachtigde kan (...) een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht"

Uit het arrest van de correctionele rechtbank Leuven dd. 24.02.2011 (parketnr.: LE55.LC.1373-10) blijkt het volgende: "(„) De eerste en de tweede (B.K.B. en A.E. M.), als dader of mededader overeenkomstig art. 66 SWB.

A. Te Leuven in de periode van 22 april 2008 t.e.m. 11 mei 2010

met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, gebruik te hebben gemaakt van een valse akte of een vals stuk, nl. een handels, bank of privaat geschrift, dat werd vervalst hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk te hebben opgemaakt of door ze achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen, namelijk door.

1. het laten inschrijven van een huwelijksakte in het rijksregister, terwijl de gegeven toestemming in hoofde van de beklaagde niet gericht is op het bereiken van de bij het ondertekenen van de huwelijksakte normaal te verwachten doelstelling zijnde het opbouwen van een duurzame levensgemeenschap, met andere woorden middels dit huwelijk enkel te hebben beoogd het onder tenlastelegging B vermelde misdrijf te plegen op termijn de Belgische nationaliteit te kunnen verwerven.

2. en door deze akte aan te wenden in de procedure tot verkrijging van verblijfsrecht in het Rijk en vervolgens op grond hiervan verblijfsdocumenten te verkrijgen zodoende 2de beklaagde zich een visum verkreeg om in België te kunnen verblijven.

B. Te Leuven op 7 augustus 2007;

Een huwelijk te hebben gesloten in de omstandigheden bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, te weten een huwelijk waarbij uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens van één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

(...) Over de strafvordering

Veroordeelt eerste en tweede beklaagde ieder voor de hem ten laste gelegde feiten sub A en B samen tot een hoofdgevangenisstraf van 8 maanden en tot een geldboete van 100 euro met 45 opdecimen gebracht op 550 euro of een vervangende gevangenisstraf van 14 dagen."

Op 22.04.2008 deed betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging als echtgenote van een Belg, B.K. B., °19.07.1970. Op 13.10.2008 werd de F-kaart aan betrokkene afgeleverd. Betrokkene heeft dit verblijfsrecht dus verkregen op basis van haar huwelijk met de referentiepersoon.

Uit bovenstaand arrest blijkt dat betrokkene de voorgelegde huwelijksakte heeft aangewend om een verblijfsrecht te verkrijgen en niet om het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. De huwelijksakte die werd aangewend is van doorslaggevend belang geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht van betrokkene. Er is dus sprake fraude zoals bepaald in het artikel 42 septies van de wet.

Bijgevolg zal omwille van deze redenen het verblijfsrecht van betrokkene worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

“De bestreden beslissing werd genomen, zonder rekening te houden met het recht van verzoekster om in hoger beroep te gaan tegen het correctioneel vonnis d.d. 24 februari 2011.

Verweerster wist op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing nam dat verzoekster in beroep was gegaan tegen het vonnis van de Correctionele rechtbank te Leuven en dat derhalve het correctionele vonnis geen kracht van gewijsde had.

Vooraleer een ingrijpende beslissing te baseren op een correctionele uitspraak, dient men minsten het hoger beroep af te wachten teneinde verzoekster het recht van hoger beroep niet te ontnemen.

Het staat immers op dit moment helemaal niet vast dat verzoekster de feiten die haar ten laste werden gelegd ook werkelijk heeft gepleegd. Indien in graad van beroep verzoekster wordt vrijgesproken kan verweerster het verblijfsrecht van verzoekster op basis van haar huwelijk niet intrekken, gelet op het feit dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk.

De intrekking betekenen en verzoekster een bevel betekenen om het grondgebied te verlaten, vlak voor het voorkomen van de zaak in graad van beroep is derhalve geen beslissing die een redelijke overheid zou nemen. Verweerster had nog enige tijd moeten wachten om na te gaan of het vonnis stand zou houden in graad van beroep en had daarna, voor zover dit gebeurd, alsnog het verblijfsrecht van verzoekster kunnen intrekken indien dit noodzakelijk was. Daarenboven zou, indien verzoekster gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dit haar de kans ontnemen zichzelf te verdedigen voor het Hof van Beroep te Brussel, zodat verweerster haar deze mogelijkheid ontnam door het uitvaardigen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is derhalve van iedere redelijkheid ontdaan.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.2 Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1991, nr. 82 301).

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Leuven van 24 februari 2011. Dit vonnis bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoekster veroordeeld wordt tot een hoofdgevangenisstraf van 8 maanden en tot een geldboete van 100 euro met 45 opdecimen gebracht op 550 euro of een vervangende gevangenisstraf van 14 dagen door het laten inschrijven van een huwelijksakte in het rijksregister, terwijl de gegeven toestemming in hoofde van beklaagde niet gericht is op het bereiken van de bij het ondertekenen van een huwelijksakte normaal te verwachten doelstelling, zijnde het opbouwen van een duurzame levensgemeenschap en door deze akte aan te wenden in de procedure tot het verkrijgen van verblijfsrecht in het Rijk en vervolgens op grond hiervan verblijfsdocumenten te verkrijgen zodoende 2de beklaagde zich een visum verkreeg om in België te verblijven en door een huwelijk te hebben gesloten in de omstandigheden bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijke Wetboek, te weten een huwelijk

waarbij uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens van één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Verzoekster betwist niet dat zij bij voormeld vonnis van 24 februari 2011 door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld werd voor bovenvermelde feiten. Het vonnis heeft gezag van gewijsde. De huwelijksakte was van doorslaggevend belang in het kader van de erkenning van verzoeksters recht op verblijf, minstens betwist verzoekster dit niet. De gemachtigde van de staatssecretaris steunt bijgevolg terecht de bestreden beslissing op dit vonnis en besluit, gelet op de bewoordingen van dit vonnis, op een niet kennelijk onredelijke wijze dat verzoekster de voorgelegde huwelijksakte heeft aangewend om een verblijfsrecht te verkrijgen en niet om het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Waar verzoekster wijst op het door haar ingestelde hoger beroep tegen het vonnis van de correctionele rechtbank wijst de Raad erop dat het vonnis vooralsnog gezag van gewijsde heeft. Het vonnis is weliswaar niet definitief doch verzoekster toont evenmin aan dat de veroordeling is gewijzigd of ingetrokken. De Raad kan aldus op dit ogenblik niet vaststellen dat het oordeel van verweerder in de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat. Niets verhindert verzoekster om, indien zij bij arrest na hoger beroep zou worden vrijgesproken van alle aan haar ten laste gelegde feiten, opnieuw een verblijfsrecht of machtiging aan te vragen bij de gemachtigde van de staatssecretaris. Waar verzoekster betoogt dat zij, indien zij gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zichzelf niet kan verdedigen voor het hof van beroep, kan zij evenmin worden gevolgd. Niets verhindert verzoekster om voor de terechtzitting voor het hof van beroep een visum voor kort verblijf aan te vragen opdat zij haar verdediging kan opnemen en evenmin toont verzoekster aan dat zij zich niet kan laten vertegenwoordigen door een raadsman ter terechtzitting voor het hof van beroep. De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN